

LỄ ĐỨC MẸ ĐI VIẾNG BÀ ELISABETH (31.05.2019)  
ĐAN VIỆN XITÔ THÁNH MẪU PHƯỚC HẢI  
BÀI GIẢNG LỄ KHẨN

## NHỮNG KHÔNG GIAN CỦA NIỀM VUI (Xp 3, 8-14, Rm 12,9-16b, Lc 1,39-56)

Anh chị em thân mến,

Hôm nay chúng ta mừng lễ Đức Maria thăm viếng bà Elisabeth; đương nhiên là Mẹ đến thăm viếng cả gia đình này gồm ông Zacharia và hài nhi còn trong lòng mẹ là Gioan Tẩy Giả tương lai. Mẹ đến chia vui với ông bà vì sắp hạ sinh một người con, một người con vào lúc ông bà đã cao niên. Thật là một niềm vui lớn. Chính vì thế Mẹ đã “vội vã lên đường” (Lc 1,39) sau khi được sứ thần Gabriel cho biết tin vui trên. Mẹ không gặp gia đình này trên đường đi, nhưng Mẹ vào mái gia đình này. Mẹ đã đi vào một không gian cụ thể.

Khi chúng ta mừng kính lễ Mẹ đi viếng - mà theo truyền thống Xitô là ngày lễ trọng – chúng ta được mời gọi để nhận ra những niềm vui trong những không gian khác nhau. Trong thánh lễ hôm nay, Giáo Hội cho chúng ta nghe lại ba bài đọc Kinh Thánh diễn tả những niềm vui trong một số không gian khác nhau nhưng liên kết với nhau.

Hôm nay có một sự trùng hợp, không phải do ngẫu nhiên nhưng do thiên định, đó là dịp làm phép ngôi nhà tập viện của đan viện Thánh Mẫu Phước Hải và một số chị em tuyên khấn sơ khởi. Trong ý tưởng về những không gian chứa niềm vui, khi suy niệm ba bài đọc Kinh Thánh trong thánh lễ hôm nay, tôi xin được chỉ sẻ về NHỮNG KHÔNG GIAN CỦA NIỀM VUI với ba không gian được công thức hoá như sau : dưới một mái nhà kia – nơi những con người nọ - trong cộng đoàn này.

### 1. DƯỚI MỘT MÁI NHÀ KIA

Trong trích đoạn Tin Mừng chúng ta vừa nghe, thánh Luca đã trình thuật lại cuộc hạnh ngộ giữa Đức Maria và bà chị họ Elisabeth. Thánh sử viết : “Bà vào nhà ông Zacharia và chào bà Elisabeth” (Lc 2,40). Mẹ Maria đi vào trong nhà, nghĩa là Mẹ hiện diện dưới mái nhà này, trong gia đình này. Mẹ đã đi vào một không gian. Nơi không gian này đã diễn ra điều gì? Hay đúng hơn, dưới mái nhà này, có những thứ gì đang chứa đựng trong đó?

Chúng ta không nói đến những thứ của cải vật chất, vì đó là mẫu số chung của mọi căn nhà. Phải có của cải vật chất, nhiều hay ít tùy theo nhà giàu hay nghèo. Tôi xin nhấn mạnh đến một điều. Đó là cái PHÚC. Thật thế, bà Elisabeth, khi đã cao niên, mà còn có thể mang thai để hạ sinh một bé trai. Bà có phúc. Nhưng cái phúc này không phải do tự ông bà Zacharia, Elisabeth, mà là từ phúc lành của Thiên Chúa. Gioan Tẩy Giả là quà tặng Thiên Chúa ban cho. Mẹ Maria đi vào không gian này để chia vui cái PHÚC to lớn này từ Thiên Chúa. Mà này đây Mẹ cũng đang mang trong mình một PHÚC còn lớn hơn nữa, đó là Chúa Giêsu. Cái phúc lớn này đã trở thành phúc lành mãnh liệt đến nỗi nghe lời Mẹ chào hỏi thì ngay lập tức hài nhi trong lòng bà Elisabeth đã nhảy lên vui sướng. Dưới một mái nhà, những cái phúc gặp nhau và tác động qua lại. Nhưng chưa hết: trong không gian thân thương của gia đình này, ngày hôm ấy, đã làm nổi bật lên cái phúc của hai người mẹ. Chúng ta nghe lại điều thánh Luca viết khi thuật lại lời bà Elisabeth nói với Đức Maria: “Em được chúc phúc hơn mọi người nữ, và người con em đang cưu mang cũng được chúc phúc... Em thật có phúc, vì đã tin rằng Chúa sẽ thực hiện những gì Người đã nói với em” (Lc 2,42,45). Và khi nhìn vào mình, bà Elisabeth tỏ lộ cái phúc mình nhận lãnh: “Bởi đâu tôi được thân mẫu Chúa tôi đến với tôi như thế này?” (Lc 2,43). Phúc quá đi thôi!

Anh chị em thân mến,

Dưới mái nhà kia, nơi không gian kia, tại gia đình ông bà Zacharia, vào ngày Đức Maria viếng thăm, đã rực sáng lên chữ PHÚC. Đó là chữ PHÚC viết bằng chữ hoa bao gồm mọi chữ phúc viết bằng chữ thường. Tại sao như vậy? Vì đã có tình thương muôn đời của Thiên Chúa hiện diện trên

những con người này, như Mẹ Maria đã ca ngợi và tuyên xưng: “Phận nữ tỳ hèn mọn, Người đoái thương nhìn tới; từ nay, hết mọi đời sẽ khen tôi diễm phúc” (Lc 2,48).

Nếu ngày xưa, dưới mái nhà kia, đã rực sáng chữ phúc, thì hôm nay, dưới mái nhà này, có toả sáng chữ phúc không? Chúng ta vừa tham dự nghi thức làm phép nhà để khánh thành ngôi nhà tập viện của cộng đoàn Phước Hải. Dưới mái nhà này, trong không gian này, sẽ có những con người đi tìm kiếm Thiên Chúa, những ứng sinh để trở thành đan sĩ tương lai mà cuộc đời họ được định hướng bằng cái phúc duy nhất, đó là “chỉ nhìn ngắm một mình Thiên Chúa, chỉ khao khát một mình Thiên Chúa, chỉ gắn bó với một mình Thiên Chúa, và, khi chỉ phụng sự một mình Thiên Chúa, thì trở nên nguyên cơ bình an cho mọi người” (thánh Gioan Climacô). Chúng ta mong ước và cầu xin Thiên Chúa chúc lành cho ngôi nhà này và những chị em sống dưới mái nhà này, hưởng được cái PHÚC và trở thành phúc lành cho mọi người. Như thế, mái nhà này như mái nhà kia, trở thành một không gian thánh thiêng và đầy ắp niềm vui.

Mái nhà hay ngôi nhà chỉ là một không gian địa dư. Không gian này có thể là không gian chết, vì chẳng có ai sống trong đó, dù đó là biệt thự. Nhưng khi có những người sống trong đó với tình yêu, sự sống được phát sinh. Như thế, con người là một không gian quan trọng hơn bất cứ địa dư nào, và chính con người mang lại hồn sống cho địa dư. Tôi muốn chia sẻ với anh chị em không gian thứ hai đó là con người, khi nhìn đến những con người nọ, những con người được đề cập trong các bài Kinh Thánh trong thánh lễ hôm nay.

## 2. NƠI NHỮNG CON NGƯỜI NỌ

Trong bài đọc thứ nhất, trích sách Sophonia, chúng ta thấy một không gian tràn ngập niềm vui. Ngay khởi đầu trích đoạn, đã có lời mời gọi vui lên: “Reo vui lên, hỡi thiếu nữ Sion, hò vang dậy đi nào, nhà Israel hỡi. Hỡi thiếu nữ Jerusalem, hãy nức lòng phấn khởi” (Xp 3,14). Tại sao có niềm vui oà vỡ này? Đây là câu trả lời: “Đức Vua của Israel đang ngự giữa người... Đức Chúa, Thiên Chúa của người đang ngự giữa người” (Xp 3,15,17). Niềm vui vì Thiên Chúa ở trong không gian của con người, ở trong và ở giữa, nghĩa là Thiên Chúa không ở bên ngoài. Và Thiên Chúa ở trong và ở giữa những con người để Người thi ân giáng phúc, - vì Người là Vị Cứu Tinh, Đấng anh hùng, là Đức Chúa -, nên không gian này tràn ngập niềm vui, và niềm vui đó lớn đến nỗi Thiên Chúa cũng vui mừng vì niềm vui của con người. “Vì người Chúa sẽ vui mừng hoan hỷ..., vì người Chúa sẽ nhảy múa tung bừng như trong ngày lễ hội” (Xp 3,17-18). Tại sao Chúa lại vui mừng, nhảy múa tung bừng vậy? Vì “Người sẽ lấy tình thương của Người mà đổi mới người” (Xp 3,17). Như vậy, con người là không gian tràn ngập niềm vui, vì nơi không gian đó có ghi khắc chữ AN. Nơi con người, Thiên Chúa vui mừng vì nơi không gian đó, Thiên Chúa có thể trao ban tình yêu Người, Thiên Chúa trao ban tặng ân. Chính tặng AN của Thiên Chúa làm cho không gian là con người rực sáng niềm vui.

Hôm nay, chúng ta mừng lễ Mẹ Maria đi viếng thăm bà Elisabeth. Mẹ đã mang Chúa Giêsu là tặng AN của Chúa Cha đến cho gia đình này. Hai người mẹ như hiện thân của các thiếu nữ Sion, dân Israel và những thiếu nữ Jerusalem, đang hớn hờ vui mừng, và là những người làm cho Thiên Chúa cũng vui mừng hoan hỷ. Nơi hai con người này, Thiên Chúa đã thực hiện chương trình cứu độ nhân loại qua Con của Người và qua Vị Tiên Hô của Con của Người.

Anh chị em thân mến,

Hôm nay chúng ta sẽ chứng kiến một số chị em tuyên khấn sơ khởi. Đây là kết ước tình yêu, để Thiên Chúa Ba Ngôi đi vào và ở lại trong những chị em này. Khi tuyên khấn, các chị em mở rộng tâm hồn và cả con người để Thiên Chúa có thể thực thi AN của Người và chính các chị trở thành tặng ân của Thiên Chúa. Các chị sẽ là một không gian cho niềm vui của Thiên Chúa như Mẹ Maria và bà Elisabeth ngày xưa. Chúng ta cầu nguyện và mến chúc các chị em tuyên khấn trở thành đối tượng để Đấng Tình Quân Giêsu hoan vui mừng hoan hỷ và nhảy múa tung bừng như trong ngày lễ hội. Được như thế, sự hiện diện của chúng ta trong thánh lễ và ngày vui hôm nay sẽ làm cho mỗi chúng ta lớn lên trong ân tình của Thiên Chúa. Nghĩa là cộng đoàn chúng ta sẽ là một không gian của niềm vui đạt dào. Đó là điều tôi chia sẻ về không gian thứ ba.

## 3. TRONG CỘNG ĐOÀN NÀY

Thánh Phaolô, trong trích đoạn thư gửi giáo đoàn Roma mà chúng ta nghe trong bài đọc thứ hai, đã đưa ra những lời khuyên để sống tình huynh đệ cộng đoàn. Nơi không gian là cộng đoàn này được ghi khắc đậm nét bằng chữ TÌNH. Thánh nhân đã mời gọi mọi người trong cộng đoàn sống tình bác ái, thương mến nhau trong tình huynh đệ. Từ chữ TÌNH đó, mỗi người sẽ biết cần có những tâm tình và những diễn tả nào. Nhiều điều được đề cập đến. Trong ý tưởng về không gian của niềm vui, tôi xin phép được dừng lại nơi một vài thái cử. “Hãy vui mừng vì có niềm hy vọng”, “hãy vui với người vui”, “hãy đồng tâm nhất trí”.

“Hãy vui mừng vì có niềm hy vọng” (Rm 12,11). Cộng đoàn phải là một cộng đoàn của niềm vui và hy vọng. Hy vọng phải là lý do của niềm vui. Thất vọng giết chết niềm vui. Trái lại, hy vọng sẽ thắp sáng niềm vui. Trong ngày lễ hôm nay, chúng ta hãy tưởng tượng một chút về gia đình ông bà Zacharia, Elisabeth. Bà thì nói những lời tốt lành như chúng ta nhắc lại trên kia, còn ông thì im lặng, nhưng tràn đầy mãn nguyện. Một sự thinh lặng của niềm vui tràn đầy. Hai ông bà đã biết thế nào là niềm vui vì có niềm hy vọng. Mẹ Maria đến chia vui vì niềm hy vọng đã thành hiện thực, có kết quả. Cộng đoàn chúng ta hôm nay cũng thế, khi chúng ta đến đây chia vui với chị em Phước Hải. Chúng ta hãy thắp sáng chữ TÌNH bằng ánh sáng của niềm hy vọng; để chắc chắn Thiên Chúa sẽ thực hiện những gì Người nói với cộng đoàn này, với những chị em tiên khấn và chúng ta với tư cách một cộng đoàn phụng vụ. Như thế, cộng đoàn chúng ta là một không gian của niềm vui.

“Vui với người vui” (Rm 12,15). TÌNH là một điều tốt lành, mà điều tốt lành bao giờ cũng tự quang toả ra. Một cộng đoàn của chữ TÌNH sẽ là nơi mà mỗi thành viên biết đặt niềm vui của anh chị em mình vào trong trái tim mình. Lúc đó không phải là niềm vui bên ngoài nhưng là một niềm vui đã được nội tâm hoá, và như vậy, sẽ trở thành không gian của một niềm vui chia sẻ thật lòng. Ngôi nhà tập viện của cộng đoàn này là niềm vui được chia sẻ với những đóng góp cụ thể của nhiều ân nhân. Chúng ta có thể là những người xa lạ với nhau – vì chưa gặp nhau lần nào -, nhưng hôm nay, khi tham dự ngày vui của cộng đoàn Phước Hải, chúng ta mang một mẫu số chung là niềm vui chia sẻ. Chúng ta cùng đến đây mang theo niềm vui cá nhân nhưng rồi để chung lại thành một niềm vui cộng đoàn. Như vậy, cộng đoàn là không gian của niềm vui chia sẻ.

“Hãy đồng tâm nhất trí” (Rm 12,16b). Niềm vui chúng ta để chung nhau, và có một Người biến đổi “của chung” đó thành một tinh hoa của tình yêu, đó là sự “đồng tâm nhất trí”. Hay như diễn ngữ trong sách Công Vụ Tông Đồ khi nói về cộng đoàn Giáo Hội sơ khai tại Giêrusalem: “Họ đồng tâm nhất trí” (Cv 2,46), “Họ chỉ có một lòng một ý” (Cv 4,32). Đây là hình ảnh của một cộng đoàn “mẫu” cho mọi cộng đoàn trong Giáo Hội. Khi đồng tâm nhất trí, khi chỉ có một lòng một ý, thì chắc chắn đó là một không gian đầy ắp niềm vui. Nhưng ai là người biến “niềm vui chung” và “chung niềm vui” thành tinh hoa của cộng đoàn. Chính là Chúa Thánh Thần. Người là Hồn của cộng đoàn yêu thương. Chính bà Elisabeth, ngày đó, khi nghe tiếng Đức Maria chào, thì “bà được đầy Chúa Thánh Thần” (Lc 1,41). Và Đức Maria, dưới tác động linh hứng của Chúa Thánh Thần, đã hát lên bài Magnificat. Hai người mẹ đã hiểu và sống thế nào là đồng tâm nhất trí. Và nơi cộng đoàn chúng ta hôm nay, chính Chúa Thánh Thần cũng ban cho một hoa trái, là hoan lạc (Gal 5,22).

Anh chị em thân mến,

Hôm nay là một ngày thật vui và là niềm vui thật, vì đó là niềm vui của Thiên Chúa. Thánh Phaolô khuyên: “Anh em hãy vui luôn trong niềm vui của Chúa” (Ph 4,4). Hôm nay Chúa cũng nhảy múa tung bừng như trong ngày lễ hội. Chúng ta vui vì có Chúa Giêsu, Mẹ Maria, hiện diện trong những không gian của con người. Ước gì những không gian đó in đậm những chữ yêu thương, như dưới mái nhà kia in đậm chữ PHÚC, như nơi những con người kia rực sáng chữ AN, và như cộng đoàn này quang toả chữ TÌNH. Chúng ta hãy xác tín như vậy và tin rằng Thiên Chúa đã bắt đầu thực hiện nơi chúng ta một công việc tốt lành như thế, cũng sẽ đưa công việc đó cho tới chỗ hoàn thành” (x.Ph 1,6).

*Viện Phụ Hội Trường Duyên Thập Tự Lê Văn Đoàn*